Доньці Аллі

З покривлених покрівель рине в ринви злива,
Змиває спеку й пил з просмолених дахів,
Води дзюрчання й бляхи дзвін щасливо
В один у серці поєдналися мотив.

В хвилини ці я, хвилювання повен,
Готов, штанята закасавши до колін,
Струмком пускати паперовий човен
Й за ним босоніж бігти навздогін.

І є таке бажання те нестримне —
Вернути чар моїх дитячих свят.
Що й досі проріка́ю, як десь близько гримне,
Як мати вчила, тричі: свят, свят, свят!

Та тільки пам'яти неоскуділим зором
Я все мандрую в світ, якого не знайти,
Удвох з кудлатим і забрьоханим Тризором,
Супутником дитячих радости й біди…

Насправді ж вже стою лиш при вікні я,
Коли дощить і грима за вікном,
Радіючи, що спраглий клен п'яніє,
Хмільної зливи упиваючись вином…